ఈ వారం కథ

అది న్యాయమేనా!

''నలుగురూ ఏమన్నా అనుకుంటారేమోనని ఈ అక్కని చూడడానికి యింత దూరం రానక్కర్లేదురా! నువ్వు రాకపోయినా నేనేమీ అనుకోను''

వచ్చినప్పటినుండీ మొహం మాడ్చుకుని కూర్చున్న తమ్ముణ్ని చూసి చివరికా మాటంది విమల. వెంటనే మాట్లాడలేదు విశ్వనాథ్. అతని మొహం ఇంకా అలానే వుంది. తను కూర్చున్న గదిని పరిశీలించి చూస్తున్నాడు. గోడలు ఎన్నేళ్ళనాడో కట్టినట్టు పెచ్చులూడిపోయాయి. ఆ రూమ్‌లో తను కూర్చున్న కుర్చీ, ఓ పాత చెక్క బీరువా. అందులో ఏవో పుస్తకాలు, ఓ పక్కగా ఓ మడత మంచం. అంతకంటే మరేం లేవు. వెనక వంట గది వుంది.

ఇంటికి ఎదురుగా వున్న వేపచెట్టు నీడలో గోనె సంచి మీద కూర్చుని చదువుకుంటున్నారో, ఆడుకుంటున్నారో మరి, అక్క పిల్లలిద్దరూ! చాలా అనీజీగా వుంది విశ్వనాథ్‌కి! అక్కడ ఎదురుగా తన వైపే ఆప్యాయంగా చూస్తున్న అక్క మొహంతో సహా అన్ని చెప్పలేనంత అసహనాన్ని కలిగిస్తున్నాయి అతనికి. ఆ ఇద్దరు పిల్లలయితే మరీనూ. అసలు అక్కనొక్కదాన్నే అయితే ఎలాగోలా తను పోషించేవాడు కానీ ఈ ఇద్దరు పిల్లలూ!

''ఏంటిరా ఆలోచిస్తున్నావ్? పద్మ, పిల్లలూ బావున్నారా?'' ఎంతకీ మాట్లాడని తమ్ముణ్ని చూస్తూ అడిగింది విమల. ''ఆ'' అన్నాడు ముభావంగా. ''మర్వీ అడవి మనుషుల మధ్య వుండడం నాకేం నచ్చలేదు-'' వున్నట్టుండి అన్నాడు. చిన్నగా నవ్వి వూరుకుంది విమల. ''మొన్న ఏలూరు మంచి పెదనాన్న వచ్చారు. 'ఏంటిరా మగదిక్కు లేనిదాన్ని అలా వదిలేశావ్? నీకంత బరువైతే నాకు చెప్పకపోయావా నలుగురం కలిపి మన మధ్యే దాని బతుక్కోదారి చూపించేవాళ్ళం...' అంటూ నన్ను చెడామడా అన్నాడు''

విమలకి పట్టరాని కోపం వచ్చింది అతని మాటలకి. ''నలుగురూ కలిసి చందాలు వేసుకుని నా బతుకు బాగు చేయనక్కర్లేదు. నేనంత దిగజారిపోయి లేను. ఎక్కడైతేనేం నా ఉద్యోగం నేను చేసుకుంటున్నాను. నా పిల్లలను నేను పోషించుకుంటున్నాను. వాళ్ళకేంటి మధ్యన బాధ?'' విశ్వనాథ్ మళ్ళీ నోరు మెదపలేదు. పెదనాన్నతో పాటు తనకూ చివాట్లు పడినట్లు అర్థమయింది.

విమల భర్త ఈ మధ్యే ఓ యాక్సిడెంట్‌లో పోయాడు. అతని టీచర్ ఉద్యోగం ఆమెకి వచ్చింది. నాలుగయిదు నెలలు ఆ వూర్లోనే చేసిన విమల తనక్కడ ఒంటరిగా వుండలేనన్న విషయం తొందరగానే కని పెట్టింది. ఆమెకి తననీ, తన పిల్లల్నీ పోషించుకోగల శక్తి వుంది. సంఘంలో తనూ ఓ మనిషిగా బతకగల మనస్థైర్యం వుంది. కానీ 'అయ్యో పాపం ఒంటరి ఆడది.' అంటూ జాలి ఒలకబోస్తూ ఆమె ఆత్మ విశ్వాసాన్ని చిన్న బుచ్చే సమాజం! ''మీకేమన్నా అవసరం వుంటే నన్నడగండి! మొహమాటపడొద్దు. మనం ఒకటే'' లాంటి మాటలతో దగ్గరకి రావాలని ప్రయత్నించే కొలీగ్స్... ఇంటి చుట్టు పక్కల మగవాళ్ళు! ''నీకో పెద్ద దిక్కులా పడుంటాం'' అంటూ లేని బంధుత్వాలు కలుపుకుని వచ్చి తిష్ఠ వేసే బంధువులు! ఈ బాధలన్నీ పడ్డాక ఆమె ఈ నిర్ణయానికి వచ్చింది. అదిలాబాద్ జిల్లాలో వున్న ఓ చిన్న పల్లెటూరికి కావాలని ట్రాన్స్‌ఫర్ చేయించు కుంది.

వడ్లమూడి దుర్గాంబ

ఎప్పుడో అయిదారు నెలలకోసారి అక్కని చూసి పోడానికి రావాలన్నా చిరాకు విశ్వనాథ్‌కి ఆ ఊరు రావాలంటే! అక్క ఏమనుకోదని తెలుసుకానీ నలుగురూ ఏమన్నా అనుకుంటారేమోననే భయంతోనే అతనప్పుడప్పుడూ అలా వస్తుంటాడు. ఆ రాత్రి భోజనం కూడా సరిగ్గా చెయ్యలేదతను. ఆ బియ్యం, కూరలూ బాగున్నట్టనిపించలేదు. రాత్రంతా ఆ మడత మంచం మీద అటూ ఇటూ దొర్లుతూనే వున్నాడు నిద్ర పట్టక. విమల మాత్రం చెరో పక్క పిల్లల్ని పడుకోపెట్టుకుని కింద చాప మీద నిశ్చింతగా నిద్ర పోయింది.

తెల్లారి లేచాక ఒళ్ళంతా నొప్పులుగా వున్నట్టనిపించింది విశ్వనాథ్‌కి. తన బ్రీఫ్‌కేస్ తెరచి బ్రష్ తీసి దాని మీద పేస్ట్ వేసుకుని బయటకొచ్చి తోమడం మొదలు పెట్టాడు. అతని మేనల్లుళ్లిద్దరూ విచిత్రంగా చూస్తున్నారు అతన్నే! విశ్వనాథ్‌కి ఆ ఇద్దరూ కూడా ఆ మురికి మనుషుల్లో వాళ్ళలానే కనబడుతున్నారు.

సమాజాన్ని గురించి మథనపడే వాళ్ళెప్పుడూ స్వార్థపరుల్లాగా సుఖంగా బతకలేరు. తమ సుఖం మాత్రం చూసుకునేవాళ్ళే సాధారణంగా సుఖంగా వుంటారు. అయితే, మొదటి రకం వాళ్ళ త్యాగాలతోనే ఎప్పటికైనా మంచి సమాజం అవతరించేది. ఆ సమాజ ఫలితాలను స్వార్థపరులుగా బతికిన వీళ్ళూ అనుభవిస్తారు. అటువంటప్పుడు, 'అది న్యాయమేనా' అనే ప్రశ్న కలగడం న్యాయమే.

హఠాత్తుగా అతనికో విషయం స్ఫురించింది. అక్క వున్న ఇల్లు పక్కమ్మటే దాన్ని ఆనుకుని అలాంటిదే మరో వాటా వుంది. అది మరీ పాడుబడినది లాగుంది. నిన్న తలుపు మూసి వుండడం వల్ల తను గమనించలేదు. ఈ రోజు తలుపు తెరిచి వుంది. ఆ బయట వున్న మట్టికుండలో చెంబుతో నీళ్ళు ముంచుకుని మొహం కడుక్కున్నాడు. తరువాత లోపలికెళ్ళి తన బ్రీఫ్ కేస్ లోంచి టవల్ తీసి తడుముకున్నాడు.

విమల తమ్ముడి చర్యలుగమనిస్తూనే వుంది. అవకాశముంటే క్యారియర్‌లో భోజనం కూడా తెచ్చుకునేవాడు! అతని మాటలలో, చేతలలో స్పష్టంగా కనబడుతోంది తన పట్ల, తన పిల్లల పట్ల అనాసక్తత! ఏదో తప్పనిసరి స్థితి! ఒక్కసారిగా చెప్పలేనంత నిస్పృహ ఆవరించిందామెని.

"అవునూ అక్కా, ఈ పక్క వాటాలో ఎవరైనా వున్నారా? తలుపు తీసి వుంది!" తమ్ముడి ప్రశ్నతో ఆలోచనల్లోంచి తెప్పరిల్లిందామె.

"తలుపు తీసుందా! నిరంజన్ గారొచ్చినట్టున్నారు" తనలో తనే అనుకుంటూ "అవునురా! నిరంజన్ గారని.. ఏం పని చేస్తారో తెలీదు. ఎక్కువ వూళ్ళు తిరుగుతుంటారు... బాగా చదువుకున్న మనిషే! ఐదారేళ్ళ క్రితం లెక్చరర్‌గా చేశారట కూడా... మరి ఆ జాబ్ ఎందుకు వదిలేసారో తెలీదు..." యథాలాపంగా అతని వివరాలు ఉత్సాహంతో చెప్పకుపోతున్న అక్క వైపు అలాగే చూస్తున్నాడు విశ్వనాథ్.

అతని మనసులో ఏవో ఆలోచనలు! అక్క ఏ వ్యక్తి గురించీ ఇంతగా మాట్లాడదసలు. అసలామెకి మనుషుల మధ్య వున్న బంధాల పట్ల నమ్మకం చాలా తక్కువ. అలాంటిది అతన్ని గురించి అంత ఇష్టంగా, ఉత్సాహంగా ఎందుకు చెబుతోంది? ఆమె ఇంకా చెబుతూనే వుంది...! ఒకవేళ తన తమ్ముడు ఈ క్షణంలో తన గురించి ఇలా ఆలోచిస్తున్నాడనే విషయం ఆమెకి తెలిస్తే... అలా మాట్లాడలేకపోయేది! అసలు మళ్ళీ తమ్ముడి మొహం చూడటానికి కూడా ఇష్ట పడేది కాదేమో!

"ఒరేయ్! నిరంజన్ గారి దగ్గర మంచి బుక్స్ వున్నాయి. నేను స్కూల్‌కి వెళ్తే నీకు మంచి కాలక్షేపం. చూస్తావా?" చివరగా అడిగింది. తలూపాడు! పుస్తకాల మీద ఇంట్రస్ట్‌తో కాదు, అతన్ని చూడాలని. అదీగాక తను ఇక్కన్నుంచీ బయల్దేరేందుకు సాయంత్రం వరకూ బస్ కూడా లేదు.

విమల పిల్లలకి స్నానాలు చేయించి తనూ తయారయింది. అన్నం తినమంటే పొద్దున్నే ఆకలిగా లేదు అన్నాడు విశ్వనాథ్. పిల్లలకి పెట్టి, తను తిని, విశ్వనాథ్‌ని తీసుకుని పక్క వాటా వైపు దారి తీసింది విమల. 'వీళ్ళిద్దరూ లోపల అడుగు పెట్టగానే ఏదో రాసు కుంటున్న నిరంజన్ తలెత్తి చూశాడు. విశ్వనాథ్ చక చకా అతన్నీ ఆ రూమ్‌నీ ఓ క్షణంలో కలియజూశాడు.

అతనికి ముప్పై, ముప్పయి అయిదు మధ్యలో వుండొచ్చు వయసు. నిశ్చల తటాకంలా ఏ భావాలనూ పలికించని గంభీరమైన మొహం. గోధుమరంగు లాల్చీ, లుంగీలో వున్నాడు. మొత్తానికి ఆకర్షణీయమైన రూపం అనిపించింది విశ్వనాథ్‌కి. అతను కూర్చున్న కుర్చీ ముందు ఓ టేబుల్, దాని ముందు మరో కుర్చీ వున్నాయి. ఆ పక్కనే ఓ చెక్క బీరువా. దానికి రెండు అరల నిండా ఏవో బుక్స్ వున్నాయి.

విమల అతన్ని చూడగానే ప్రశాంతంగా చిర్నవ్వు నవ్వుతూ "నమస్తే నిరంజన్ గారూ! వీడు మా తమ్ముడు విశ్వనాథ్! నన్ను చూసి పోదామని కాకినాడ నుండీ వచ్చాడు" అంది విశ్వనాథ్‌ని చూపిస్తూ. అతన్ని చూడగానే అక్క మొహం ఒక్కసారిగా వెలిగినట్టనిపించింది విశ్వనాథ్‌కి. "నమస్తే" అన్నాడు మర్యాద పూర్వకంగా నిరంజన్ మొహంలోకి చూస్తూ. "నమస్తే! కూర్చోండి" మిగిలి వున్న ఒక్క కుర్చీని చూపిస్తూ చెప్పాడు నిరంజన్. విమల తలుపునానుకుని నిలబడే వుంది. ఆ విషయం తనొక్కడే గుర్తించినట్టనిపించింది విశ్వనాథ్‌కి. వాళ్ళిద్దరూ గమనించనట్టే వున్నారు.

"మా వాడికి బోర్‌గా వుందటండీ. మీ దగ్గర బుక్స్ వున్నాయి కదా! చూపిస్తాను రమ్మని తీసుకొచ్చాను" విమల చెప్పింది.

"మీరేం చేస్తుంటారు?" నిరంజన్ అడిగాడు.

"ఏదోలెండి! ఓ ప్రయివేట్ కంపెనీలో క్లర్క్" చెప్పలేక చెప్పినట్టుగా చెప్పాడు- అసలు చెప్పడం ఇష్టం లేనట్టుగా- చిన్నతనంగా కూడా ఫీలయ్యాడు విశ్వనాథ్.

"మరి నాకు టైమయింది. వేనెళ్తారా విశ్వం" తమ్ముడికి చెప్పి "వెళ్ళొస్తానండీ" అంటూ నిరంజన్‌కి కూడా చెప్పి వెళ్ళిపోయింది విమల.

"మీరే కాలేజీలో చేశారు లెక్చరర్‌గా! అక్క చెప్పింది లెండి మీరు లెక్చరర్‌గా చేశారని" విశ్వనాథ్ అడిగాడు.

"మీరుండే వూళ్ళోనే!" కాలేజీ పేరు చెప్పాడు నిరంజన్.

"అరె! నా భార్య చదివింది ఆ కాలేజీలోనే!

మీరు అయిదారేళ్ళ క్రితం చేశారని చెప్పింది అక్క. బహుశా ఆమె మీ స్టూడెంట్ అయియుండాలి''

''అలాగా! ఏం పేరు?''

తనేదో హడావుడి పడి పోతూ ఆశ్చర్యంగా మాటాడుతుంటే అతను నిదానంగా అలా ప్రశ్నించడం చూసిన విశ్వనాథ్ మొదటి సారిగా కొంచెం జంకాడు అతని మొహంలోకి చూసి.

''పద్మ! పూర్తి పేరు పద్మరాగిణి''

నిరంజన్ ఉలిక్కిపడినట్టు చూశాడు. ఆ పేరు అతని హృదయాన్నో కుదుపు కుదిపినట్టు అతని మొహమే చెబుతోంది. ''తేనె రంగులో వుంటాయి కదూ ఆమె కళ్ళు!'' అనుకోకుండా వచ్చిందా ప్రశ్న అతని నోటి వెంట.

''అవును'' అన్నాడు విశ్వనాథ్.

''వెరీ బ్రిలియంట్ గాళ్! డిగ్రీతోనే ఆపేసిందా రాగిణి!''

మళ్ళీ అవునన్నట్టుగా తలూపాడు విశ్వనాథ్. రాగిణి ఇంకా చదవనందుకు నిరంజన్ ఎంత బాధ పడుతున్నదీ అతని మొహమే చెబుతోంది.

''స్టూడెంట్‌గా వున్నపుడు రాగిణిని చూసిన వాళ్ళెవరైనా ఆమె తరువాతి కాలంలో ఒక సాధారణ గృహిణిగా స్థిరపడుతుంది అంటే నమ్మరు! నేనింతవరకూ ఏ ఆడపిల్లలోనూ చూసి ఎరుగని ఆవేశాన్నీ, ఆశయాల్నీ, పట్టుదలనీ రాగిణిలో చూశాను...'' అతను చెప్పుకుపోతున్నాడు కలలోలా! విశ్వనాథ్ మెదడులో ఏవో పొరలు విచ్చుకుంటున్న భావన! రాగిణికీ, ఇతనికీ అంత సాన్నిహిత్యముందా! రాగిణికి తనను పెళ్ళిచేసుకోవడం (అప్పుడు అసలా అమ్మాయికి పెళ్ళే ఇష్టం లేదట! అన్నారు!!) ఏ మాత్రం ఇష్టం లేదు. తల్లిదండ్రుల బలవంతం, అప్పటి వాళ్ళ ఆర్థిక పరిస్థితులూ ఆమెను ఒప్పుకునేలా చేశాయి.

రాగిణి తనతో పెళ్ళికి అంగీకరించకపోవడానికి కారణం ఈ నిరంజనేనా? అతని మనసులో ఆలోచనలు సుళ్ళు తిరుగుతున్నాయి. రాగిణిని ఎంతగా ప్రేమించక పోతే ఉద్యోగం కూడా వదిలేసి వైరాగ్యంతో ఈ అడవులెంట తిరుగుతాడు?

''బుక్స్ కావాలన్నారుగా!''

''ఆ!'' ఉలిక్కిపడి సర్దుకుని లేచి ఆ బీరువా దగ్గరకెళ్ళాడు. ''కింద వున్నాయి చూడండి తెలుగు నవల్స్! పైవన్నీ ఇంగ్లీషు బుక్స్!'' నిరంజన్ ఆ మాట న్నాక విశ్వనాథ్ ఇంగ్లీషు పుస్తకాల వైపు కన్నెత్తయినా చూడకుండా తెలుగు పుస్తకాలు చూడసాగాడు. ఆ పుస్తకాల పేర్లూ వాటి రచయితల పేర్లూ ఎక్కడో విన్నట్టు వుంది గానీ అందులో ఒక్కటీ అతను చదివింది కాదు. చలం, కొడవటిగంటి, గోపీచంద్ నవలల నుండి శ్రీ శ్రీ కవిత్వం, ఇంకా ఎవరెవరో అసలు తను పేర్లు కూడా వినని వారి కవిత్వం. పుస్తకాలన్నీ తిప్పుతున్న విశ్వనాథ్ చేతులు చలం 'మైదానం' దగ్గర ఆగిపోయాయి.

ఆ నవల గురించి రాగిణి తన ఫ్రెండ్‌తో చర్చించడం గుర్తొచ్చింది. అతను దాన్ని బయటకి తీయడం చూశాడు నిరంజన్. !'' రాగిణికి ఆ పుస్తకమంటే ఎంత ఇష్టమో! ఎన్నిసార్లు చదివి వుంటుందో లెక్కలేదు'' ఒక్కసారిగా శరీరంలోని రక్తమంతా వేడెక్కినట్టనిపించింది విశ్వనాథ్‌కి. ''చదివి తెచ్చిస్తాను'' అంటూ అక్క ఇంట్లోకి వచ్చేశాడు. ముందు విమల అతని గురించి చెప్పినపుడు చాలా ఆసక్తి కలిగింది. అతని వివరాలన్నీ తెలుసుకోవాలనుకున్నాడు. కానీ ఇంకో క్షణం అతని ముందే వుంటే రాగిణిని గురించి అతను చెబుతుంటే తను వింటూ వుండలేడు. ఆవేశాన్ని ఆపుకోలేడు. అందుకే లేచి వచ్చేశాడు.

మధ్యాహ్నం విమల వచ్చేవరకూ ఆలోచనలతో పిచ్చెక్కిపోయింది విశ్వనాథ్‌కి. విమల కూడా నిరంజన్ కోసమే ఈ అడవిలో వుంటోందా! నిరంజన్ రాగిణి దక్కలేదనే ఇలా ఒంటరిగా వుండిపోయాడా! అతని ఆలోచనలన్నింటికీ ఈ రెండు అంశాలే కేంద్రం.

ఆ సాయంత్రం విమల రాగానే బట్టలు సర్దుకుని బయల్దేరాడు. వచ్చేస్తూ పుస్తకం ఇచ్చేయబోయాడు నిరంజన్‌కి. ''వద్దు. నా గుర్తుగా దీన్ని రాగిణికి ఇవ్వండి'' అంటూ తీసుకుని ముందు పేజీలో ఏదో రాసి ఇచ్చాడు. తనతో పాటు వస్తున్న ఆ పుస్తకం పరమ శత్రువులా కనబడుతోంది విశ్వనాథ్‌కి. వచ్చేసేప్పుడు అక్కతో కూడా పెళుసుగా మాట్లాడాడు ''ని కోసం నేనేడవడమే గానీ నీకేం మహారాణిలా బానే వున్నావ్'' అంటూ.

'నీ మాట తీరే అంతలే!' అన్నట్టు ఆమె నవ్వి వూరుకుంది.

ఇంటికి రాగానే ఆ పుస్తకాన్ని రాగిణిముందు విసురుగా పడేశాడు. ''ఏమిటిది? ఎక్కడిది?'' అంది రాగిణి ఆశ్చర్యంగా.

ఆశ్చర్యంతో విశాలమై అమాయకంగా వున్న ఆమె తేనె కళ్ళను చూస్తుంటే అతనికి నిరంజనే కనిపిస్తున్నాడు. ''నీ ఫ్రెండ్ ఇచ్చాడు'' అన్నాడు కసిగా.

ఆ మాట సరిగ్గా వినలేదు రాగిణి, పేజీ తిరగేస్తూనే.

నిరంజీవి రాగిణికి...

ప్రేమతో మాస్టారు

అవి వుండడం చూసి కేకేసింది. ''మా మాస్టారు కనిపించారా? ఎప్పుడు? ఎక్కడ?'' అతన్ని వూపేస్తూ అడుగుతోంది. అతని మనసు లోపలికి తొలుచుకుంటూ పోతున్న అనుమానపు పురుగు! పైగా ఆ పురుగు 'నేనూహించింది నిజమే, చూశావా?' అంటూ రొద పెడుతోంది.

ఎప్పుడో ప్రేమించుకున్నది కాక, తన ప్రేమికురాలి భర్త సమక్షంలోనే ''ప్రేమతో'' అంటూ పుస్తకం కానుకగా పంపుతాడా? ఎంత ధైర్యం వాడికి? అటువంటి కానుకను స్వయంగా తెచ్చి ఇవ్వడమెందుకంటే... ఈవిడ ప్రతిస్పందన ఎలా వుంటుందో చూడాలనే. చూశాడు. ఇక అనుమానం అక్కర్లేదు.

ఈ ఆలోచనలతో ఇంకా కసి పెరిగింది. ''కనపడ్డాడు. నీ కోసం అడవుల వెంట విరహగీతాలు పాడుకుంటు న్నాడు'' రాగిణి చివుక్కున అతని ముఖంలోకి చూసింది. ఆ ముఖం వికృతంగా వున్నట్టనిపించింది. ''మా మాస్టార్ని గురించి ఇంకో మాటంటే వూరుకోను. మాస్టారులాంటి వాళ్ళుంటారని నీకు అర్థం కాదులే. నీలాంటి వాళ్ళు అంతా నీలాంటి వాళ్ళనే అనుకుంటారు...''

''ఆహా.. ఎంత గొప్ప మాస్టారు దొరికాడో! పెళ్ళయిన ఆడదానికి 'ప్రేమతో' అని రాసేవాడు మాస్టారా?''

''ఛీ!ఛీ! ఆడదాన్నీ ప్రేమనీ ఒకే అర్థంలో చూసే నీలాంటి వాళ్ళతో మాట్లాడ్డమే అనవసరం'' ఆమె కళ్ళలో కనిపించిన అసహ్యాన్ని చూసి మరీ మండిపోయింది అతనికి. మీద పడి కొట్టలేని పిరికితనంతో పిడికిళ్ళు బిగిస్తూ, పళ్ళు కొరుకుతూ వుండిపోయాడు.

....

> సమాజంలో సంస్కృతి ఏ కొద్దిమంది చెప్పు చేతల్లోనో వశమైనప్పుడు కంటే, ప్రజలందరి సొత్తు ఎప్పుడవుతుందో, అప్పుడే కళ, విజ్ఞానం, సారస్వతం వికసించి రాణిస్తాయి. శాస్త్రం, సాహిత్యం సామాన్య జనుల నిత్య జీవితంలో ఒక భాగమైపోయి, వారి ఆశలతోనూ, ఆశయాలతోనూ, కోర్కెలతోనూ ప్రతిబింబిస్తుంది.
>
> — వుప్పల లక్ష్మణరావు
>
> సేకరణ: తవుటు నాగభూషణం

మరుసటి రోజు పేపర్లో పడిన వార్త రాగిణిని తీవ్రంగా 'షాక్' చేసింది. ''ఎదురు కాల్పులలో నక్సలైట్ నిరంజన్ మృతి'' అతని దగ్గర పెన్నూ పుస్తకాలే తప్ప తుపాకీ తూటాలూ వుండవు. మెదడులో హృదయంలో స్వచ్ఛమైన స్పష్టమైన భావాలే తప్ప కుట్రలూ, కుహకాలూ వుండవు. సమాజాన్నీ, ప్రజల్నీ, జీవితాన్నీ అమితంగా ప్రేమించిన మనిషే తప్ప ఎవరికీ శత్రువు కాదు.

విశ్వనాథ్ రాగిణి పక్కనున్న పేపర్ తీసి... రాగిణిని 'షాక్' చేసిన వార్తేమిటో కనిపెట్టాడు. చదువుకున్నాడు నింపాదిగా. ''అతని వాలకం, ఆ కొండ కోనల్లో వుండడం నా కప్పుడే అనుమాన మొచ్చింది...'' రాగిణి వొళ్ళు కంపించే అసహ్యంతో అతనికేసి చూడను కూడా చూళ్లేదు.

''ఇలాంటి విశ్వనాథాలున్న ఈ సమాజాన్ని బాగు చేయాలని మీ లాంటి అమూల్యమైన వ్యక్తులు ఇంత త్యాగాలు చేయాలా! మాస్టారూ? ఇది న్యాయమే అనుకుంటున్నారా?'' అన్న ఆలోచనతో రాగిణిలో ఒక దుఃఖ వీచిక ఎగిసింది. ఆ దుఃఖంలో అలా అనుకోవడం న్యాయమో కాదో ఆమె ఆలోచించలేకపోయింది. ●